

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 336/08-23

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 16. októbra 2008 predbežne prerokoval sťažnosť V. T., V., zastúpeného advokátom JUDr. M. C., N., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Nitre v konaní vedenom pod sp. zn. 13 S/289/2001 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť V. T. o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. augusta 2008 doručená sťažnosť V. T. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“ alebo „súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 13 S/289/2001 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Z obsahu sťažnosti a z pripojených listín vyplýva, že 12. decembra 2001 podal sťažovateľ v zastúpení opatrovníkom na krajskom súde návrh proti S. B. (ďalej len „odporkyňa“) na preskúmanie rozhodnutia č. 7507176787 z 24. októbra 2001, ktorým bola zamietnutá jeho žiadosť o invalidný dôchodok. Sťažovateľ v návrhu žiadal, aby napadnuté rozhodnutie bolo zrušené a vec bola vrátená odporkyňi na nové konanie. Krajský súd návrh zaregistroval pod sp. zn. 13 S/289/2001. Nasledujúci priebeh konania sťažovateľ opísal takto:

„K vydaniu rozhodnutia krajského súdu, ktorým potvrdil rozhodnutie S. ... došlo až 20. 11. 2002. Sťažovateľ podal dňa 06. 12. 2002 odvolanie proti uvedenému rozhodnutiu krajského súdu... Najvyšší súd SR rozhodnutie krajského súdu svojim uznesením z 30. 05. 2003 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie z dôvodu doplnenia dokazovania. ... Krajský súd uznesením z 10. 07. 2003 rozhodol, že do konania priberie na preskúmanie zdravotného stavu sťažovateľa na účely invalidity znalca z odboru zdravotníctva. ... K vydaniu rozhodnutia Krajský súd dospel 25. 06. 2007, pričom predchádzajúce rozhodnutie zrušil a vec vrátil S. na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.“

Odporkyňa v ďalšom konaní opätovne rozhodnutím č. 75071767870 z 30. augusta 2007 zamietla žiadosť sťažovateľa o invalidný dôchodok. Proti tomuto rozhodnutiu sťažovateľ podal opravný prostriedok 1. októbra 2007, o ktorom rozhodol krajský súd 17. decembra 2007 rozsudkom č. k. 13 Sd/116/2007-10 tak, že potvrdil napadnuté rozhodnutie odporkyne.

Sťažovateľ v sťažnosti ďalej uviedol, že proti tomuto rozsudku „podal odvolanie, v ktorom sa domáhal, aby... odvolací súd... ho v celom rozsahu zrušil... Odvolanie sťažovateľa bolo zaslané na Krajský súd... 01. 02. 2008.... Od zaslania odvolania na príslušný súd do dnešného dňa uplynulo 6 mesiacov a súd neurobil žiadne kroky, ktoré by smerovali k prejednaniu a rozhodnutiu vo veci.

Svojou nečinnosťou súd porušil právo sťažovateľa, ktoré mu dáva čl. 48 ods. 2 Ústavy SR...“

Na základe uvedeného sťažovateľ žiada, aby ústavný súd prijal tento nález :

„1. Základné právo sťažovateľa... upravené v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR bolo postupom Krajského súdu... v konaní sp. zn. 13 S/289/2001 porušené.

2. Krajskému súdu... v konaní vedenom pod sp. zn. 13 S/289/2001 prikazuje, aby vo veci konal bez zbytočných prieťahov.

3. Sťažovateľovi priznáva finančné zadosťučinenie vo výške 500.000 Sk, ktoré je Krajský súd... povinný vyplatiť sťažovateľovi...

4. Sťažovateľovi priznáva trovy konania... vo výške 11.908,- Sk, ktoré je Krajský súd... povinný zaplatiť na účet advokáta do 2 mesiacov od tohto rozhodnutia.“

II.

Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody

uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa uvedeného zákonného ustanovenia môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím alebo iným zásahom orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej, ako aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by ústavný súd mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (mutatis mutandis III. ÚS 138/02).

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach, ktorými sťažovatelia namietajú zbytočné prietahy v konaní, vychádza zo svojej judikatúry, podľa ktorej poskytuje ochranu základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď k namietanému porušeniu označeného práva došlo alebo porušenie v tomto čase ešte trvalo (napr. II. ÚS 32/00, I. ÚS 29/02, II. ÚS 55/02, IV. ÚS 102/05).

Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže preto vyplývať aj z toho, že porušenie uvedených práv sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, v ktorom už súd meritórne rozhodol pred podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (II. ÚS 184/06).

Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že sťažovateľ v podanej sťažnosti namietal postup krajského súdu v konaní sp. zn. 13 S 289/2001 vo veci, ktorá bola skončená ešte 25. júna 2007 vyhlásením rozsudku. Uvedeným rozsudkom bolo napadnuté rozhodnutie odporkyne zrušené a vec bola vrátená odporkyňi na nové konanie. Doručením zrušujúceho rozsudku krajského súdu (sp. zn. 13 S 289/2001 z 25. júna 2007) účastníkom konania

a vrátením veci odporkyni na nové konanie bola vec vedená pred krajským súdom pod sp. zn. 13 S 289/2001 právoplatne skončená. Odporkyňa v ďalšom konaní vydala 30. augusta 2007 nové rozhodnutie č. 7507176787, proti ktorému podal sťažovateľ 1. októbra 2007 opravný prostriedok, v dôsledku čoho sa vec opakovane ocitla na krajskom súde a bola vedená pod sp. zn. 13 Sd 116/2007. V tejto veci krajský súd rozhodol 17. decembra 2007 rozsudkom, proti ktorému sťažovateľ 1. februára 2008 podal odvolanie, a od 20. februára 2008 sa nachádza na Najvyššom súde Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako odvolacom súde.

Ústavný súd posúdil namietané konanie pred krajským súdom ako celok a v tomto ohľade toleroval neúplnosť petitu sťažnosti (neoznačenie konania krajského súdu vedeného pod sp. zn. 13 Sd 116/2007), pretože za porušovateľa označených základných práv sťažovateľ riadne označil krajský súd a samotný nedostatok sa dotýkal iba čiastočne nesprávneho označenia konania pred ním.

Ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde) na rozdiel od vyššie uvedeného už nemohol zmeniť samotný petit, ktorým disponoval sťažovateľ, a ústavný prieskum vzťahnúť aj na najvyšší súd, ktorého za porušovateľa označených práv sťažovateľ v sťažnosti (jej petite) neoznačil. Sťažovateľ bol kvalifikovane zastúpený advokátom a navyše bol ústavným súdom vyzvaný na odstránenie nedostatkov podanej sťažnosti, v rámci čoho (vzhľadom na citované zákonné ustanovenia) mal možnosť dodatočne upraviť sťažnosť aj v tomto smere. Ústavný súd preto mohol pri predbežnom prerokovaní posúdiť sťažovateľom označené porušenie práv iba vo vzťahu k tomu porušovateľovi, ktorého označil v sťažnosti, teda vo vzťahu ku krajskému súdu.

Zo sťažnosti vyplýva, že krajský súd 17. decembra 2007 vo veci vedenej pod sp. zn. 13 Sd 116/2007 vyhlásil rozsudok, proti ktorému podal 1. februára 2008 sťažovateľ odvolanie, a vec sa v súčasnosti (od 20. februára 2008) nachádza na odvolacom (najvyššom) súde.

O tom, že vec sa v dôsledku podaného odvolania nachádza od 20. februára 2008 na najvyššom súde, mal sťažovateľ (prostredníctvom jeho advokáta) nesporne vedomosť, pretože k sťažnosti pripojil tiež odpoveď podpredsedu krajského súdu sp. zn. Spr. 3054/08 z 15. augusta 2008, z ktorej uvedené vyplýva. Uvedenou odpoveďou reagoval krajský súd na sťažnosť na prietahy v súdnom konaní, ktorú sťažovateľ doručil predsedovi krajského súdu 12. augusta 2008.

Sťažovateľ namietal prietahy v konaní krajského súdu, ktorý v čase podania sťažnosti ústavnému súdu už o veci samej nekonal. Z toho vyplýva, že krajský súd v čase podania sťažnosti už nemohol žiadnym ústavne relevantným spôsobom ovplyvniť priebeh konania, prípadne prietahy v ňom, a teda nemohol ani porušovať sťažovateľom označené práva.

Na základe uvedeného ústavný súd v súlade so svojou judikatúrou (podobne IV. ÚS 219/03, II. ÚS 197/04) sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a preto o ďalších uplatnených nárokoch sťažovateľa už nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. októbra 2008